

DE GESLUIERDE MONOLOGEN

Dit stuk is geschreven voor vier vrouwen met een moslimachtergrond.

Een van de vrouwen bespeelt het Turkse muziekinstrument de saz, een langhalsluit met zeven snaren.

vrouw 1

In 2001 toerden De Vagina Monologen van Eve Ensler door het land. Naar aanleiding van deze monologen ontstond het idee om vrouwen met een islamitische achtergrond te interviewen.

Schuchter en hartstochtelijk kwamen deze nieuwe interviews tot stand.

Een reis als toerist door eigen land.

Alle vrouwen die geïnterviewd zijn wonen in Nederland en zijn geboren in moslimlanden waar ze een deel van hun kindertijd doorgebracht hebben.

Ze zijn afkomstig uit Saoedi-Arabië, Somalië, Koeweit, Pakistan, Marokko, Egypte, Turkije, Mali, Irak en Iran.

de soera's

lied vrouw 4

vrouw 2

Erkek diyorki: 'Kadınlar erke_in tarlasıdır.' Soera al Baqara aya 223.

vrouw 1

De man zegt: 'De vrouwen zijn de akker van de mannen.'

vrouw 3

De man zegt: 'De vrouwen zijn de akker van de mannen.'

Soera al Baqara, vers 223.

vrouw 2

Kadın diyorki: 'Ben sevdi_imi imana zorla-yamam, bunu sadece yüce Allah yapabilir.' Soera al Qasas aya 56.

vrouw 1

De vrouw zegt: 'Ik kan degene die ik liefheb niet dwingen tot het geloof.

Dat kan alleen God.'

vrouw 3

De vrouw zegt: 'Ik kan degene die ik liefheb niet dwingen tot het geloof.

Dat kan alleen God.'

Soera al Qasas, vers 56.

De vrije vrouw, de Hoeria zegt: 'Aan U, Uw godsdienst en aan mij, mijn geloof.'

Soera al Kaafiroen, vers 6.

Mijn sluier draag ik in mijn ogen, in mijn blik.

vrouw 2

Toen het gerucht door Nederland ging dat er interviews plaatsvonden om islamitische vrouwen een podium te geven, belde er een aantal vrouwen van Nederlandse bodem met een christelijke achtergrond. Zij wilden graag vertellen dat ze moslim waren geworden en hoe hun sensitieve en erotische leven was veranderd sinds ze verkering hadden met een Koerd, Irakees of Turk.

We hebben toen besloten een aantal interviews te doen met deze Nederlandse vrouwen.

Dat was soms heftig.

De islamitische vrouwen voelen zich soms gekweld omdat ze volgens de islam als moslim zijn geboren waardoor je geen afstand mag doen

van je religie. Jullie Nederlandse vrouwen hebben een vrije keus. Waarom word je dan moslim? Het verschil ligt hierin dat een Nederlandse vrouw elke religie kan aannemen en weer verlaten, zonder angst voor vergelding.

Deze monoloog heet 'Zebra' en gaat over een Nederlandse vrouw die is gegrepen door de simpele schoonheid van de islam. Zij begreep niet waarom islamitische vrouwen de Koran niet gebruiken als wapen tegen hun onderdrukking. Als je de Koran leest, in zijn zuivere vorm, net als de Bijbel, is het boek je metgezel, zegt ze.

Deze Nederlandse vrouw is 35 jaar en loopt gesluierd sinds ze haar Koerdische man

heeft ontmoet.

zebra

vrouw 1

Mijn vagina is rooms-katholiek opgevoed en op haar zesentwintigste heeft zij zich geopend voor de islam en is moslim geworden.

Mijn vagina is feministisch en heeft in zelfgebreide hobbezakken gewoond.

Nu loopt ze in zachte stoffen met borduursels van Koerdische makelij.

Mijn vagina is in een arbeiderswijk in Friesland geboren en woont nu in een Turkse wijk in Rotterdam.

Mijn vagina heet Zebra, vanwege de manier waarop ik haar scheer en vanwege de vulvakanker die ik heb gehad.

Haar binnenste schaamlippen zijn verwijderd waardoor er twee witte huidstroken zijn ontstaan.

Echt wit.

Ik heb dat geaccentueerd door mijn schaamhaar in strepen te scheren, waardoor je een zebra-effect krijgt.

Je kan Zebra niet hard benaderen of binnen dringen omdat de witte huid teer is en breekbaar.

Mijn vagina wordt bemind door een Koerdische man, hij heeft haar lief op een heel intieme wijze.

Zij voelt als de huid van een dier, zegt hij.

Zo rilt ze ook, zo schokt ze ook en zo trekt ze samen.

De korte donkere rechtopstaande haartjes en dan weer een strook zacht wit vel.

Hij loopt met zijn vingers zacht heen en weer over Zebra.

Zebra ligt en wacht tot alle energie van haar lichaam zich samenbalt onder haar zwart witte banen. En dan neemt zij hem in haar op.

Het is een traag veroveren.

Als zij iets heeft geleerd van haar Koerdische man dan is het wel deze vingerdans.

Voordat Zebra Zebra was, was zij een puur Hollandse Miep.

Die er niet aan dacht om voor een Hollandse man te dansen.

Zij is ontmaagd door Focke, een Fries, zonder enige schaamte.

En dat was juist het gemis.

Want juist in die schaamte waar de wangen gloeien en de huid rood wordt, waar het zout op de bovenlip verschijnt en de oogwimpers nerveus trillen, daar ontstaat de dans die je leidt naar intimiteit.

Binnen deze islamitische cultuur leerde ik een vrouw te zijn.

Zacht, afhankelijk, geliefd, gekoesterd, bemind en bevelend.

Mogen roepen en toch nog niet binnenlaten.

Mogen kreunen en gespeend blijven van de christelijke erfzonde.

In vertedering krachtig gepenetreerd worden.

En dan samen douchen.

Ik was vijfendertig en kreeg onderwijs onder de douche, de rituele wassing, het reinigen van de vulva als eerbetoon, het spoelen van de mond om de liefde beter te proeven en met natte lippen woorden prevelen van dank aan elkaar.

En dan het scheren. Zo kwetsbaar, nog natte druppels in het schaamhaar, een kussen onder de billen.
Het hoofd naar achteren en dan de overgave aan hem die knipt en scheert.
Daarna samen vis maken met veel kruiden.
En verse knapperige sla.
Dat zijn mijn fijnste dagen.

Zebra is gaan praten met de Turkse vrouwen-gemeenschap in Harderwijk.
Het mooie van het Hollandse is het sociale,
het mooie van het Turkse is het intieme.
Bij het eerste bezoek was ik verrast.
Na de thee met zelfgebakken koek gingen de tassen open, de sjaals puilden eruit, werden om de heupen geknoopt en ze lieten de vagina dansen.
Ze knepen en grepen elkaar in het vlees, in de billen en ook in Zebra.
Dansen doet zichzelf, zeggen zij, daar moet je je niet tegenaan bemoeien.
Voor het eerst kon ik dik zijn, alle vrouwen waren dik, heerlijk.
Dikke konten, dikke heupen, dikke heuvels. Alles danste en gilte en roddelde in het rond.

Mijn Zebra leeft nu in polygamie.
Mijn man heeft ook een Koerdische vrouw.
Ik ben zijn tweede vrouw.
Mijn Zebra is soms jaloers, soms eenzaam.
De hare ook, denk ik.
Mijn Zebra voelt zich veilig bij Allah.
Zij bidt in de nacht, zij leest de Koran die zegt: Fitra, volg je natuurlijke aanleg, volg je natuurlijke neiging.
Zebra is een Hollands landschap, waarin ik de roep van de minaret ontvang.

vrouw 3

Er zijn ook maagden geïnterviewd. Vaak aan het einde van het interview bleek dat ze vroeger aangerand waren of verkracht. Maar dan telt het verlies van de maagdelijkheid niet, vinden zij. Schokkend was de rol van de moeders die oogluikend toelieten dat 's nachts ooms of vrienden van de familie bij de jonge meisjes in bed gingen liggen.
De volgende morgen kregen zij de vinnige vraag: Ben je nog maagd?
Want de man mag alles.

Deze monoloog is het verhaal van een bloedzuivere maagd mét vlies, getiteld: De maagd van Hoog Catharijne.

de maagd van hoog
catharijne

vrouw 2

Ik woon in Helmond, studeer in Utrecht. Iedere dag loop ik door Hoog Catharijne.
Van het station haast ik me door het winkelcentrum naar buiten, naar de universiteit. En dat vijf keer per week.
Ik kom honderden mannen tegen.
Ik loop gesluierd, dat beschermt mij.
Ik wil niets met ze te maken hebben. Omdat ze staren, ze willen me openbreken met hun ogen.
Mijn zus zegt dat het zeker zo vervelend voor me is als ze níet naar me kijken.
Maar ik kom nooit een goeie blik tegen.
Het zijn altijd de donkere ogen.
Ogen van mannen uit het zuiden, die zo ongegeneerd staren.
Nooit de blauwe ogen.
Het zijn de zuidelijke ogen die de kunst van het naar binnen dringen verstaan.
Ze komen recht op me af en doen me weg-kijken van schaamte.
Maar ze intrigeren me ook.
Waarom durf ik die blikken niet te trotseren?
Ik probeer de hitsige blik van de vreemde man rustig in mij op te nemen.
Maar mijn lichaam reageert heftig.
Het voelt warm en klam.
Alsof ik van anderen bloos.
Ineens loop ik gracieus rechtop door Hoog Catharijne.
En vang zijn blik op met mijn rug.
Ik struikel de trein in.
Zet mezelf verschrikt op een bank, niet zozeer vanwege die man, als wel vanwege de reactie van mijn lichaam, dat ineens een heel andere koers volgt dan mijn van regels doordrenkte hoofd.

Vaak, als ik op de wc zit, kijkend in dat donkere gat, die mijn urine ontvangt, klinkt mijn oma door mijn hoofd: Kuis zijn en je ogen neerslaan als de mannenblik je lichaam zoekt en aftast. Want bij onkuisheid komt er een zwarte hand uit de wc-pot omhoog die je van je geslachtsdeel berooft.
Lange tijd durfde ik niet eens op de wc-bril te zitten.
Ik plaste onhandig, staand.
Zo leerde ik mijn naakte, ongeschonden geslachtsdeel te verbergen.
Vroeger, in Karachi, Pakistan, irriteerde het me al, dat de vrouwen in het badhuis ongegeneerd in al hun naaktheid voorover buigen.
In de hurkhouding hun schaamstreek scheren, harsen.
Ik zag die donker kleurige vlek vlees tussen hun benen.

Ik vond het zo vies.

Ik zag ook niks anders meer, die vlek vlees werd ineens het centrum van hun lichaam.

Een rauwe mond, die happend als een trage vis bewoog als zij bewogen.

Ik sloeg mijn ogen dicht, glibberde het badhuis uit.

Woedend was ik.

Om zó je naaktheid aan mij te tonen is onrein.

Nerveuzig kleepte ik me aan, alles irriteerde me en mijn eigen naaktheid brandde ineens in mijn broek.

Dit was niet wat ik wilde.

Ik baande me een weg, door de blote vrouwen, de kleedkamer uit.

Waarbij het mij niet ontging dat de vrouwen op hun gemak naakt rond paradeerden, een zelfverzekerde schoonheid uitstraalden en rein uit hun ogen keken.

Ik voelde jaloezie.

Ik sloeg de deur van het badhuis achter me dicht, maagzuur beet in mijn keel.

Thuis dook ik direct mijn eigen kamer in,

barricadeerde de deur met een stoel.

Stroopte de natte plakkerige broek van mijn lijf, griste de spiegel van de muur en ging met ontbloot onderlijf op de bedrand zitten.

Ik spreidde trillerig mijn benen.

Het werd zwart voor mijn ogen.

Een klauw van een hand brak uit mijn slaapkamervloer omhoog en sloeg zich in mijn naaktheid.

Ik viel flauw, achterover op bed.

Ik weet niet hoelang ik zo gelegen heb.

Misschien tien seconden, misschien een halfuur.

Toen ik mijn ogen weer open deed, zag ik er zo raar uit. De sluier scheef om mijn hoofd, mijn zweterige truitje om mijn bovenlijf en daaronder alles naakt.

Ik keek naar de kroezelige bos wildernis tussen mijn benen.

Het jeukte, ik moest het aanraken, ik moest krabben om de jeuk te stoppen.

Ik voelde ook begeerte, alles liep door elkaar.

Hoe moest ik mezelf beschermen?

Allah liep door mijn hoofd: Seks is rein, seks is een geschenk van Allah aan de getrouwde mens.

Ik zakte op mijn knieën voor het bed.

Greep de kapotgevallede spiegel en legde die tussen mijn benen op de grond.

Weer die stem: In de reinheid van het huwelijk zul je je maagdelijkheid verliezen.

Ik snakte naar adem.

Tot mijn blik gevangen werd door het bizarre mozaïek van de gebroken spiegel.

Ik zag roze randjes tussen mijn zwart krullend schaamhaar.

Ik zag een vleeskleurig stuk lip.

Haaks daarop, in een andere scherf, de samengetrokken roos, mijn anus.

En een scherf met mijn eigen donkere oog, glanzend van paniek.

Kijk ik rein naar mijn eigen naaktheid?

Ik moest erkennen dat ook ik door wilde dringen tot mijn eigen naaktheid zonder ernaar te willen kijken.
Zonder het aan te willen raken.
Zonder het met liefde te zien.
Hoe kan ik die blik in een man vinden als ik zelf niet durf te kijken.
Dus keek ik, eindelijk, voor het eerst in de scherf met de donkerkleurige vlek vlees.

Ik wil me versmelten met een man, die net als ik mijn lichaam, mijn naaktheid en mijn geest ziet als één geheel.

Ik wil het hemelse genot op kunnen eisen, dat Allah bedoeld heeft voor de getrouwde mens.

Als zevenentwintig jarige maagd hoop ik dat mijn tijd nabij is.

vrouw 1

Vrouwen uit Saoedi-Arabië vertelden dat zijzelf en veel van hun collega's op lesbisch zijn overgegaan. Zo noemden ze dat.

Van nature zijn we niet lesbisch, maar de mannen zijn te hard en te ruw.

Hier word je nooit teder behandeld door een mannenhand of zacht waargenomen door zijn oog.

Deze monoloog is van een vrouw uit Casablanca en zij noemt zich: Garçon Manqué.

vrouw 2

Azob bla qlaoui!

garçon manqué

vrouw 3

Als familie vroeg: Wanneer zij gaat trouwen...
mijn moeder, zij zegt: Zij gaat met vrouw komen.
Zij wist al.

Als ik bel, mijn moeder, zij zegt: Wanneer kom jij, met vriendin.

Als wij gaan, zij geeft ons haar slaapkamer.

Gaat zij op de bank.

's Morgens, zij gaat ontbijt voor ons maken. Echt gezellig.

Mijn vader roept me 's nachts uit bed als er voetbal op t.v. is.

Hij komt met wijn.

Ik zeg: Wat?

Hij zegt: Ik niet dom. Ik liever dat jij, drinken met mij, dan met ander.

Ook heel gezellig.

Ik had nooit problemen mee.

Mijn ouders niet. Mijn broers niet.

Zij noemen mij: Garçon Manqué.

vrouw 2

Azob bla qlaoui!

vrouw 3

Ja, is knaap zonder ballen.

Zij gaan met mij drinken en voetballen.

Zij zeggen: Is jouw lijf.

Met mensen die niet zo denken, ik ga niet om.

Veel Marokkanen die in Nederland wonen, nu

komen uit het Rifgebergte, denken nog in Marokko van vorige eeuw.

Ik zeg: Jij moet vooruit denken, van achteruit denken jij wordt nooit wakker.

Die vinden mij een Casa Blancees eerste klas, ofwel: hoer.

Ik heb drie Korans in de kast.

Mijn gevoel is echt moslim, El hamdulillah.

Ik doe ook Ramadan.

Ik lees die boeken.

Ben woord homo niet tegengekomen.

Ik kan wel zoeken voor jou.

Soera 7, vers 81: 'Jullie mannen benaderen mannen met wellust in plaats van vrouwen...

... dus: ... jullie verwaarlozen jullie echtgenoten die God voor jullie heeft geschapen...' Soera 27, vers 55.

Ik lees andersom. Ik lees dat zij, mijn vrouw,

is voor mij geschapen.

Ik heb haar lief, ik mag niet mijn vrouw verwaarlozen.

Ik lees, dat het vrijheid wordt.

Niemand weet wat daar staat.

Is gewoon zoals ie leest.

Ik laat me niet opleggen.

Je bent wie je bent of je bent niet.

Van mijn neef, ik wist ook.

Vroeger al. Aan zijn gedrag, ik wist.

Later hij ging make-up dragen.

Ik praten met hem, hij huilen.

Ik zei: Hassan, luister; jij mag homo zijn, maar je hoeft geen make-up.

Hij woont in Purmerend.

De eerste keer dat mijn vagina jeukte, ik was vijftien.

Ik had nooit iets aan mijn hoofd.

Alleen voetballen en met jongens vechten.

Dan, ik zag, nieuw Syrisch meisje, op school, Allah!

Als jongens vallen haar lastig, ik slaan.

Ik was sterk.

Ik was verliefd.

Mijn eerste relatie, ik was achttien.

Ik voetbalde in nationale vrouwenelftal van Marokko.

Ja, dat bestaat.

In de kleedkamer, in de rust, wij allemaal zoenen op de bank.

Onze trainer wist. Was normaal.

In Marokko het bestaat, maar alleen binnen sport.

Op vakantie in Nederland, mijn zus mij neemt mee naar 'Vivelavie'.

Pottentent op Rembrandtplein.

Wauw, café helemaal van vrouwen.

Wauw, mijn paradijs. Hier ik wil wonen.

Ik belde met Marokko: Achmat... ja, alles goed. Nee, ik kom niet meer terug.

En dat was dat.

De koet, ik zeg koet. Vagina, klinkt Frans,

dan is het taal vanwaar ik geboren ben.

Mijn koet is de koet.

Ik denk daar niet over na.

Ik ga douchen.

Ik zie mijn koet van boven af.

Ik ga niet naar binnen kijken.

Ik voel mijn koet als ik schoonmaak.

Ik voel wat dat is.

Als ik kijk in andere koet, dan ik zie mijzelf.

Als ik aan koet denk, denk ik aan de koet van mijn vrouw.

Als iii houdt van iouw vrouw. dan iii gaat met die koet naar bed.

Jij vindt alles mooi.
Haar koet is mooi, is schoon.
Het is een schone koet.
En dat moet de koet zijn: schoon.
Ik hou niet van ongestelde koet.
Ga niet met mijn ongestelde vrouw naar bed.
Mijn vrouw zegt mij: tussen jouw oren, jij bent echte man.
Dat zal wel, maar ik ben heel blij, ik ben vrouw.

Ik heb haar ontmoet via mijn werk.
In bejaardentehuis.
Ik werkte in keuken, zij verpleegkundige.
Mooie uniform aan.
Zij is echte Hollandse.
Dat is nu zeven jaar.
Ze kwam hutspot koken, heel lekker en ging niet meer weg.
Zij staat nu douchen.
Zal ik haar roepen voor jou?
Habibi... kom even dag zeggen? Wat ben je aan doen? Alles schoonmaak?

Toch zegt mijn vrouw dat zij, is meer preuts dan ik.
Zij was zo verbaasd.
Buiten, zij ziet iedereen met hoofddoek om, moment zij zijn binnen...
Mijn zusters, mijn moeder, midden in kamer, zo, alle kleren uit.
Dan wij met zijn allen naar badkamer.
Mijn vrouw gaat niet mee. Zij blijft op de bank.
En als ik haar roep, zij zegt: neuh... ik even naar nieuws kijken.
Maar zij is wel van Dolle Mina-tijd, van lesbische vrouwenbeweging.
Maar mijn rug scrubben?
Nee, doe jij zelf maar, zegt zij.

Mijn broer wast mijn vader.
Mijn zus, zij kent heel mijn lichaam.
Zij waste mij vroeger al:
Hier, jij hebt moedervlek, daar litteken.
Mijn vrouw doet het elke dag, mensen wassen op haar werk, als verpleegkundige.
Ik zeg: Is toch hetzelfde.
Nee, zij vindt dat iets anders.
Dat is zo iets Nederlands.
Eigenlijk is islam meer modern dan Europa.
Als je daar trouwen, laken met bloed gaat op straat.
Iedereen mag weten jij hebt geneukt.
Wii hangen de vuile was wél buiten.

Ik moet dan lachen.

Maar zij zegt: Zo open ben jij niet. Jij laat nooit uitstrijkje maken.

Nee. Heb ik nog nooit gedaan.

Ik krijg wel van die briefjes. Dan ik schrijf bij 'baarmoeder en eileiders': niet aanwezig.

Zo'n eendenbek... niks bij mij, nooit naar binnen.

Ik stop ook geen speelgoed in. Wat is dat... Tarzan... zo... zzzzz.

Is nooit iemand bij mij naar binnen geweest.

Ja...

Toen ik was jong, ik was verkracht...

Eigenlijk, ik was daar twee maanden van zwanger.

Ik wilde vluchten naar Sahara.

Mijn moeder heeft mij geholpen.

Geld gegeven, naar de dokter.

Het is eruit gehaald. En nooit meer iets erin.

Als ik op mijn werk ben en ongesteld, vraag ik aan collega: Collega, heb jij maandverband?

Nee, alleen tampon.

Nee dank je, zeg ik.

Ik ben nog maagd.

'Zo lelijk als de nacht' zegt mijn vrouw

is in Nederland: een lelijke vrouw.

Taal hier is moeilijk.

In de nacht

op je rug

in de woestijn

is mooiste dat ik ken

mijn koet is als de nacht

s'avonds op de flat

ik scheer mij

ga naakt op de bank liggen

lampen uit

kachel hoog

tv aan

geluid uit

wit flikkerend licht van tv op plafond

dat is mijn woestijn

zo mooi is de vrouw

zo mooi als de nacht.

vrouw 2

Van oorsprong is naar de hammam gaan een mysterie binnendringen, het is de gedroomde terugkeer naar de moederschoot. In de hammam onttrekken de vrouwen zich volledig aan de mannelijke controle en laten de Zîna zien.

De Zîna is het juweel, de schoonheid van een vrouw.

Een verhaal uit de hammam: Mijn zaak, een heuvel van mos.

mijn zaak, een heuvel
van mos

vrouw 1

Ontmaagding.

Er is zoveel gezegd over ontmaagding.

Duizend vormen van...

Allemaal vanuit dezelfde schaamte.

Dit is mijn verhaal.

Van mijn ontmaagding.

Ik verlangde iedere dag naar de vrijdag.

Hammam-dag.

Mijn moeder en ik naar het badhuis, lekkere hapjes mee, zingen, ik danste over straat.

Geen schaamte, open, alles bloot.

Thuis schaamde ik me voor mijn blote moeder omdat zij zich schaamde.

Maar op vrijdag was ik bloot en in aanraking met alles.

Met de vrouwen, met de intieme delen van mijn moeder als ik op haar schoot zat, of met de warme marmeren vloer waar ik op lag als zij me waste.

De vrouwen riepen elkaar: Kız keselesene beni, gel saçımı sabunla... Plaagden elkaar met water, masseerden en reinigden elkaar, reinigden de geest.

Als ik lag weg te dromen op de natte warme vloer, hoorde ik flarden van zinnen van moeders die bruiden zochten voor hun

nog niet getrouwde zonen, en ik hoorde beschrijvingen tot in detail over de lichamen van jonge meisjes zoals ik: Ssssss... Wat heeft ze een blanke huid... Sss. Kets billen.

Ik dacht: Wat zijn dat, ketsbillen?

Ik voelde mijn billen met mijn hand terwijl ik daar zo heerlijk lag te suffen in dat natte vertrouwde klimaat.

Ineens greep mijn moeder mijn hand, en nog een hand greep me.

Ik hoorde geschreeuw en opwinding in de stemmen van de vrouwen.

Daar stond ik, poedelnaakt, ineens niet meer bloot maar beschaamd, naakt.

Sssss... Kijk, ze bedekt zich.

Ze draaiden me rond, knepen mijn vel en voelden mijn botten.

Kijk me aan, zei mijn moeder.

Voorzichtig richtte ik mijn ogen op. Haar blik bevroor me. Ik zat in een val van keurende ogen.

Van top tot teen werd ik bekeken tot die blik bleef hangen bij mijn vagina: Buig voorover!

Ze keken van achter naar mijn geslacht en bogen me weer terug.

En nu naar achteren. Een behoorlijke dikke heuvel heb je daar, en zulke vlezige lippen, heeft ze. Die zie je door haar broek heen. Beter geen broeken meer dragen. Ze staan naar buiten bij haar, ze staan open.

Ik krijg een korte tik tegen mijn hoofd: Kijk even naar je schaamlippen, dat is toch niet goed?

Mijn moeder was nog een jonge moeder.

Wat wist zij ervan, maar ik dacht toen ik in de cirkel van vrouwen stond: Zij weet alles.

Mijn moeder boog net als ik naar voren om nog dieper tussen mijn lippen, in mijn vagina te kijken.

Toen zei ze: Nee dat klopt niet. Je clitoris is helemaal naar voren.

Ze gaf een gil. 'Allah, cezani versin, Allah kahretsin, ne yapaca_iz _imdi.'

'Ik hoop dat God je je verdiende straf geeft.'

Volgens mij ben je je maagdelijkheid kwijt.

Ze hilde van paniek. De andere vrouwen keken, fluisterden.

Ze dachten direct en alleen maar: Ze was met een jongen.

Ik wist me geen raad. Ik was twaalf, ik had nooit wat met een jongen gedaan.

Het enige wat in me opkwam was, zij weten het, dus het zal wel zo zijn.

Ik herinnerde me dat we een keer bij familie logeerden.

Mijn neef liep de hele dag achter mij aan.

Zijn ogen drongen zich in de mijne.

Uiteindelijk ben ik naar mijn bed gevluucht.

Ik zal wel ontmaagd zijn in mijn droom.

Hij zal wel toen ik sliep bij mij naar binnen zijn gegaan.

Ik heb dat jarenlang geloofd.

Vanaf dat moment was voor mij de vrijdag een vloek.

Geen hammam meer.

Ik wou nooit meer bloot.

Ik schaamde me doorlopend.

Dacht dat iedereen aan mij kon zien dat ik geen maagd meer was.

Dacht dat iedereen aan het geluid van mijn plas zou horen dat het een vrouwenplas was en niet zo'n gerichte straal als bij een meisje.

Mijn moeder hilde veel.

Ze zei dat we het geheim moesten houden.

Anders kon ik met niemand trouwen.

Mijn leven stortte in.

Ik bleef zitten op school.

Ik kon mij op niets meer concentreren.

Alleen op mijn maagdelijkheid. Dat werd mijn obsessie.

En ik ontdekte de haat, haatte het een meisje te zijn, haatte de mannen en jongens, haatte de hammam, ik haatte mijn vagina, ik haatte alles en iedereen.

Wie dit ook heeft bedacht, of het nu de moslimcultuur is of de islam of God.

Ik was in één klap van mijn geloof af.

Ik drukte de Zîna in mij weg en werd braaf.

Op mijn zeventiende ging ik voor het eerst met een jongen naar bed.

Ik kon toch niet trouwen, dus ik kon mezelf zo weggeven.

Bij het vrijen was er bloed, ik begreep er niets van.

Tot die jongen het mij uitlegde.

Dat ik tot vóór het vrijen nog maagd was.

Ik voelde me zo verraden door al die verschillende waarheden, en toen bleek ik nog zwanger ook.

Ik heb abortus laten plegen.

Ik had diep, diep de pest aan mijn moeder.

Ik heb jaren verloren.

Inmiddels ben ik getrouwd met een Nederlandse man.

Ik zei hem –bij onze eerste nacht– ik ben geen maagd meer.

Hij lachte en zei: Nou, ik ook niet hoor.

Geen schande, geen schaamte meer.

Opluchting.

Ik ben een stichting begonnen die strijd tegen alle illusies en onwaarheden over maagdelijkheid.

Ik had een naam nodig en een logo.

Op een nacht heb ik pen en papier gepakt,

de schemerlamp plat op het bed gelegd,

schijnend in mijn vagina.

Ik kreeg een enorme huilbui en ben toen gaan tekenen wat ik zag.

En die strepen, die lijnen, dat beeld is nu

het logo van mijn zaak. En dat is ook de naam:

Mijn zaak.

lied vrouw 4

gewenste verkrachting

vrouw 3

Hoe kunnen vrouwen toch experimenteren met hun seksuele gevoelens, hoe kunnen ze toegeven aan hun verlangens zonder al die angstige consequenties en spookbeelden in hun hoofd?

Het bleek dat binnen iedere cultuur vrouwen wel een manier hadden gevonden om hieraan te ontsnappen. Een vrouw uit Somalië vertelde dat er vaak gevreeën wordt met neven en nichten onderling, met iemand die je vertrouwt.

Dat gebeurt op grote rituele familiefeesten, als de gasten van ver komen en iedereen blijft logeren.

Zij noemen dat: de uitgelokte verkrachting.

Een dekmantel, om de man te lokken, zelf te genieten en geen schuld te krijgen.

Ze zei: Ik ben ontmaagd door mijn broer. Ik was hem dankbaar. Ik was bang voor de man met wie ik moest trouwen en dus heeft mijn broer me heel zacht geopend. Ook op zo'n familiefeest.

In Nederland zou dat incest heten, voor mij was het geborgenheid.

Wat de westerse vrouwen, die de interviews afnamen, bevreemdde was de wens van maagden om verkracht te worden.

Een Turkse vrouw vertelde dat ze als meisje van achttien gek werd van de druk van haar familie en van de Turkse gemeenschap in Almere om maagd te moeten blijven.

Ik wou bevrijd worden van dat vlies zonder schuld, zei ze.

Ik wou verkracht worden. Ik liep door de straten in schemerdonker en hoopte dat ik gepakt werd.

Jarenlang droomde ik van verkrachting, door een aardige blonde jongen die mij zou verlossen van dat vlies.

Mijn ouders en de Turkse gemeenschap zouden begrip en vergeving hebben.

En ik geen schuld.

En ik zou vrij zijn, vrij.

Vrij van altijd maar die eer kunnen schenden en beschamen.

En ik zou die blonde jongen dankbaar zijn.

Achter de poorten van Adana tot aan Damascus is een maagdenvlies noodzakelijker dan een trommelvlies. Dat laatste mag scheuren, dat eerste niet.

vrouw 2

Je vergeet iets...

vrouw 3

O ja, het kind van de broek.

Vrouwen die in de woestijnstadjes van de Sahara wonen, zitten geregeld zonder hun man.

Door de woestijn loopt een karavaanroute, de mannen reizen rond en zijn soms tien tot twaalf maanden van huis.

In die periode van hun afwezigheid bevielen sommige vrouwen van een kind.

Dat is vreemd, want een zwangerschap duurt negen maanden.

Maar daar hadden ze een oplossing voor gevonden.

Als de man wegging werd zijn broek aan de binnenkant van de deurpost genageld: daar zat zijn sperma aan.

Als de vrouw tijdens zijn afwezigheid beviel heette dat kind: 'Het kind van de broek'.

Dit was een alom geaccepteerd gegeven.

lied vrouw 4

Vrouw 3 danst haar droom, verleidt een man in het publiek en breekt de dans abrupt af.

de ballonnenman

vrouw 2

Hij, mijn man is echte liefde. Vallaha Billaha.

Ik heb hem twee keer telefonisch gesproken.

Hij Turks, woont twintig jaar in Nederland.

Ik Turks, woon in Turkije. Ik geboren in Nederland, als baby al weer terug naar Turkije.

Ik dubbel paspoort.

Hij gezegd: Ik kom naar Turkije om kennis met jij te maken.

Ik gezegd: Ik kom naar Schiphol.

Turkse Schiphol hè.

Ik nerveus. Mijn hart: boem boem.

Ik wachten. Mijn familie vragen en roepen naar mannen.

Meneer Hayraç... U bent meneer Hayraç... Nee?

Ik zeg: Niet vragen, hij is het niet. Ik weet.

Ik ken hem niet maar mijn hart weet.

Zie ik eindelijk hem. Ma_aallah.

Hij lang. Jas over arm.

Ik kijk. Hij kijken.

Turkse Schiphol draait.

Bo_a, stier komt de arena in.

Hij met ons, familie, mee naar huis.

Praten, koffie, goed eten, slapen.

Turkije heeft één kamer met kachel.

Andere kamers: koud.

Hij fluistert: Ik kan niet slapen in kou.

Ik gezegd: Ik ook niet.

Familie naar bed.

Wij in die kamer met kachel blijven.

Eén bank en stoelen. Twee dekbed.

Hij bank, ik stoel.

Mijn hoofd daar, zijn hoofd tegenover.

Ik zit. Hij ligt. Donker.

Ik kan niet slapen.

Zacht praten en raken aan.

Voet, voorzichtig hand.

Ik pak hand.

Ik vragen: Kan ik naast jou komen?

Hij zeggen: Ja, kom naast mij.

Wij in dekbed. En rustig.

Twee minuten. Rustig.

Dan hij kust mij.

Eerste keer, ik kus iemand.

Eerst ik begrijp niet. Ik wacht.

Hij tweede keer kussen. Derde keer.

Hij meer kussen, ik antwoorden.

Ik begrijp nu, kussen.

Wij seks maken.

Drie keer die nacht seks gemaakt.

Pijn in vagina, maar ik vind leuk.

Ik nog geen orgasme,

ik seks niet meteen begrijpen.

Hij zegt: Mijn vagina klein, is fijn.

Wij slapen. Ik kleine slaap.

Ik ben berg. Ik val van berg. Ik rol van berg.

En ben óp de berg. Ik rol van mijzelf en ben beneden.

En om de berg heen is zo mooi, stil, leeg.

Kale warme lucht, zacht gras aan voeten van de berg.

Daarachter velden van zand.

En ik rol, hoef niets te doen, val vanzelf.

Ben vanzelf weer op de berg.

En dan ben ik wakker.

Ik zitten.

Hij wakker.

Ik zeg: Ik ben in mijzelf gerold, in mijzelf omgevallen.

Mijn hart weet. ik ben gaan bloeien.

Hij lacht.

Ik zeg: Wat is dat?

Hij zegt: Morgen naar bibliotheek. Zoek op: orgasme.

En lacht heel hard.

Ik val op hem in slaap.

In ochtend, hij weg keuken, koffie maken.

Later hij douche maken.

Ik douche maken, hij erbij. Samen.

Leuk.

Hij blijft zes dagen in Turkije.

Wij zes nachten seks gemaakt.

Geen pijn meer aan vagina.

En steeds rol ik van berg en val in slaap
in zand.

Hij terug naar Nederland.

Ik zelf probeer.

Ik lees zelforgasme-boek.

Ik twee of drie keer gemaakt. Niet leuk.

Als ik zelf maak. Is pijn.

Is niet rollen.

Hij opbellen.

Als ik stem hoor begint seks al.

Mijn hart mist hem.

Ik vraag: Hoe slaap jij?

Hij lacht: Waarom vraag jij?

Ik zeggen: Ik niet slapen. Alles open. Alles nat!

Hij zeggen: Jij gaat komkommer kopen.

Turkse mannen praten zo: Als vrouw alleen komt, gaat ze komkommer kopen.

Ik gezegd: Jij naar winkel van seks gaan.

Ik, moderne vrouw. Jij koopt mij,

stuurt mij plastic ballonnenman.

Ik heb man nodig.

Hij niks gestuurd. Ik hem gebeld.

Ik zeggen: Ik kom naar jouw Schiphol.

Ik één week in Nederland.

Orgasme nog beter geworden.

Als wij elkaar in ogen kijken, seks is goed.

Hij komt binnen, staat beneden bij deur, hij kijkt in mij, ik kijk in hem.

Ook als er geen lamp aan is wii weten: wii zien de ogen.

Tot huis barst.
En altijd samen slapen, ook warm weer.
Wij altijd de voeten samen.
Soms ik test gemaakt.
Mijn voet bij hem. Ik trek voet weg.
Zijn voet komt naar mijn voet. Altijd weer.
Ik moet houden van.
Ik hou van trillende huis.

Op zevende Nederlandse dag, hij andere man.
Hij thuis komen, ik koken.
Hij alles van tafel geslagen,
toen mij.
Hij gezegd: Benim evim, benim masam, benim sandalyem, mým huis, mým tafel, mým stoelen.
Ik naar toilet. Deur op slot.
Hij rood van woede.

Kapım. Kapıyı aç. Benim kapım.
Deur open. Mým deur.
Volgende dag.
Hij heeft brand gemaakt.
Ik slapen. Ik spiritus ruiken.
Ik kom door deur, bed uit. Alles rook.
Ik goede vrouw.
Mijn cultuur niet zo goed voor mij.
Ik materiaal.

Ik mijzelf in de maag geschoten.
Naar ziekenhuis.
Andere vrouw, in bed naast mij, mij verteld:
Hij illegaal in Nederland, al 20 jaar.
Ik legaal in Nederland door mijn familie.
Ik dubbele paspoort.
Hij mij daarom trouwen.
Mým vagina, zým verblijfsvergunning.

vrouw 4

Het verhaal van deze Turkse vrouw is getiteld: De Koç, de Ram.

de koç

vrouw 1

Zij was 14 jaar getrouwd geweest met een Turkse man. Na haar scheiding kwam ze een Hollander tegen. Ze werd verliefd en dacht dat ze het paradijs zou betreden.

Op het gebied van de liefde was zij bij haar Turkse man niets tekort gekomen.

Allah için... Maar nu zou ze gaan leven als een Godin.

Zoals elke Nederlandse vrouw.

Want alles in Nederland is open, bevrijd, ongeremd.

Ze voelde zich zo truttig, preuts, vergeleken bij de Nederlandse vrouw.

Ze komt uit een cultuur van... indirect...toespelingen... van gefluister...

En toen kwam haar eerste nacht met een Nederlandse man: Gerard.

Gel anlat... (Vertel)

Deze man had ontelbaar veel vrouwen gehad.

En deze man kon praten.

Maar in zijn verleiding en de kunst om haar te beminnen was hij een nul.

vrouw 4

Zero!

vrouw 1

Ze had het gevoel dat hij een stappenplan afwerkte:

1. Hij deed zijn lenzen uit en ging zijn tanden poetsen.

Gerard, nereye! (Gerard, waar ga je naar toe!)

2. Hij vroeg of zij zich in de tussentijd wilde uitkleden.

Daha neler! (Nou ja!)

3. Hij vroeg haar haar erogene zones aan te wijzen.

Simpel! Burası, burası birde burası. (Hier, hier en hier.)

4. Vingeren, likken, tepels knijpen, en

5. Zorgen dat ze koste wat het kost klaarkomt.

Alleen die laatste stap, die lukte niet.

En dit was dus die taboedoorbrekende Nederlandse man.

Ze prikkelde hem met haar ogen.

Althans dat probeerde ze: Psss... Gerard... Maar waar haar Turkse man al na één blik in vuur en vlam stond, durfde deze Gerard niet in haar ogen te kijken. Tüh... Allah...

De emancipatie had de man in hem gesloopt.

Maar de Ram, de Koç, die zat er nog.

Waarom zeg je nooit 'Je bent van mij', zei ze. 'Alleen ik mag in je komen, je bent mijn vrouw! Zeg dat!

Gerard, neden hiç demiyorsun; sen benimsin, benim kadınımsın, sadece ben içine girebilirim... Alsjeblieft, zég het. Dat is zo aantrekkelijk.

Je bent een man, ik heb je nodig!

Gerard... kurban olayım.

Verberg je gezicht niet als je klaarkomt.'

Dat is super Hollands en on-Turks.

Je bent een mán.

Emancipatie hoort niet in bed.

Mijn Turkse man zei: Ik ga dood voor je.

Ölürüm senin için.

Turken hebben lief met hun ziel en organen: Mijn hart, mijn lever, mijn oog.

Canım, ci_ erim.

Daarom eten wij ook orgaanvlees.

Jullie schelden met organen: Galbak!

Jullie hebben lief met uitwerpselen: Poepie van me, scheidje, lekkere drol.

Dáarom eet je mij niet op.

En jullie dansen niet, zegt mijn moeder,
een Nederlandse man zou mijn dood zijn.

Ze dansen niet.

Mijn moeder danste vroeger door het huis als zij die nacht gevreeën had.

Kind, zei ze, je vader en moeder hebben de liefde weer uitgevonden.

vrouw 2

Geef mij maar een Osman.

vrouw 3

Een Abdullah.

vrouw 1

Een Ibrahim.

vrouw 3

Sukkel, die Gerard!

lied vrouw 4

vrouw 3

Deze vrouw heeft maanden in een Blijf-van-mijn lijf-huis gezeten en zij wil deze monoloog opdragen aan 'De Man'.

En aan een opvanghuis voor de man:

het Blijf-van-háár-lijf huis;

een nieuwe stichting waar mannen geweld tegen vrouwen kunnen afleren.

Deze monoloog is getiteld: De vijfde dag.

de vijfde dag

vrouw 2

Je hebt martelingen met geiten.

Je wordt op je rug gelegd, je armen en benen vastgebonden op de grond en een geit likt het zout van je huid.

Steeds op één plek tot-ie kapot is.

Als je mij vraagt wat ik ervaar bij vagina, is dit mijn beeld.

Een doodgemartelde, gesarde plek waar ik me volledig uit heb teruggetrokken.

Een uitgebrand veld.

Had ik daar maar tanden gehad.

Had ik maar vuur kunnen spuwen uit die mond.

Ik woon in mijn hoofd. Mijn lippen mag niemand aanraken.

Mijn mond is mijn maagdelijkheid.

De marteling begon met het verraad dat mijn ouders pleegden.

Ik was twaalf, ik zat op de MAVO.

Het werd mij meegedeeld: je gaat trouwen als je veertien bent. Met je neef.

Hij, mijn neef, een monster, een haatkop, had mij één keer gezien op een familiefeest.

Ik was toen acht.

Hij is naar mijn oma gegaan met de mededeling: haar wil ik.

En zo heeft de familie het geregeld.

Mijn vader eiste. Mijn moeder kromp.

Ik klampte me vast aan het idee dat er in de tijd die mij nog restte, een wonder zou gebeuren.

Maar ik heb Allah niet op bezoek gehad.

Mijn neef daarentegen wel.

Ik moest overgeven toen hij voor de deur stond.

Als ik iets mag zeggen over de Nederlandse hulpverlening, althans die van twintig jaar geleden: die was zwaar klote.

Toen ik na een zelfmoordpoging de kinder-telefoon belde, zeiden die: Blijf hoop hebben.

Daarna ben ik naar het JAC gevlucht.

Daar zat een man en die belde direct mijn vader.

Mijn vader bedreigde hem.

En die JAC-man zette me op de bus terug naar huis met de woorden: Als je nu terug gaat, hoef je niet te trouwen.

Mijn vader heeft me die avond praktisch doodgeslagen.

Binnen een week zat ik in Marokko.

En verder hou ik van alles wat Nederland me bracht.

In de bijbel wordt Eva uit de rib van de man geschapen.

In de Koran, soera 32, vers 2 en soera 32, vers 6-9, wordt de mens –dus man en vrouw gelijk– uit klei gevormd, waar Allah zijn geest in blaast.

Ik weet niet wat Allah in mijn neef heeft geblazen. Het moet dezelfde adem zijn geweest, die Hij in mijn vader blies.

Als ik langs mijn vader door de huiskamer liep werd ik ijskoud van binnen.

Ik ben uitgetrouwde aan zo'n zelfde zieke man. Een beul.

Op het platteland van Nador, een streek in het Berbergegebied van Marokko, vond de uithuwelijking plaats.

De eerste dag.

Terwijl de vrouwen uit het dorp het huis reinigden, probeerde ik me te verdiepen in mijn schoolboeken. Ik ben gek op lezen.

Ik hoopte binnen twee weken weer in de klas te zitten.

De tweede dag werd de bruidschat uitgezocht, die de schoonfamilie moet aanschaffen voor de bruid.

Mijn moeder heeft onderhandeld en alles uitgekozen.

Op de derde dag werd de stier gebracht voor de rituele slachting.

Ik wou met hem mee onder het mes.

Ik ben door het huis gekropen om ergens in weg te vluchten: onzichtbaar worden.

Het huis was vol met familie en mensen uit het dorp.
Voor alle kinderen was er één grote slaapkamer.
Daar lagen er wel veertig te slapen.
In die kamer... aan hun voeteneinde heb ik me opgerold en ben in slaap gevallen.

Op de vierde ochtend ben ik daar gevonden.
Mijn moeder viel flauw: een bruid, en dan aan de voeten van iemand liggen!
Dat is heiligschennis.
Mijn zus nam me mee.
En samen met de andere vrouwen douchten ze me, schoren me in alle hoeken en gaten.
Henna op handen en voeten.
Ondertussen wou ik dood.
Zelfs de zon scheen zwart licht in mijn ogen.

De vijfde dag.
In de ochtend scheuren mijn trommelvliezen.
Ik word wakker van schrille, snerpande claxons.
Een optocht van auto's komt van ver tussen de bergen het erf op rijden.
Als een kronkelende slang, vuurwerk spugend, banen ze zich een weg naar het huis: de bruidegom is gearriveerd met de schoonfamilie.
Dat zal ik nooit vergeten: die auto's die je komen halen.

Ik zie de bruidssandalen aan mijn voeten.
Daarboven een wit satijnen jurk.
Sieraden zwaar om mijn polsen.
De mannen komen binnen.
Ik word opgediend als hoofdgerecht.
Vanaf dat moment klamp ik me vast aan secondes: laat dit zolang mogelijk duren!
We gaan, zegt mijn oom.
Hij tilt me op en zet me in de auto.

Bij het huis van de schoonfamilie word ik overgedragen aan vrouwenhanden.
Wéér die rituelen, wéér vuurwerk.
Ik moet een ei kapot trappen, snoep gooien.
Ik word gesluierd, over een drempel getild de slaapkamer in, op het bed geplaatst.
Ik word de hel in gedragen.
En daar moest ik een week blijven.
Niemand mag je zien – vanwege het boze oog.
Niets mag je eten – vanwege de boze geesten.
Bruidssuikers móét je eten – vanwege de zuiverheid.
Ik zet mijn tanden in de suikers en breek.
Ik breek van mijzelf af.
Ik schreeuw vanuit een hoek van de kamer naar mijn lichaam. dat ergens op het bed ligt.

De neqefa komt de slaapkamer in.

Je moet je uitkleden, zegt ze.

De neqefa is de vrouw die jou begeleidt, tot aan de ontmaagding.

Wat moet ik uitkleden, vraag ik.

Ze gaat op de rand van het bed zitten en zegt

–in het Marokkaans klinkt dat echt grappig–

zoiets als: Dochter van de goden, wat denk je dat je moet uittrekken als je niets meer aan moet hebben?

Ze trok alles uit. En ging.

De deur gaat open, de duivel komt binnen.

Maak je gereed, zei hij. Hij was eenentwintig.

Ik deed niks.

De neqefa had nog gezegd: Hij mag niet in je spuiten.

Alleen ontmaagden en dan direct met dit witte doekje afvegen, anders kun je het bloed niet goed zien.

Er zaten 250 mensen buiten.

Bloed moesten ze zien.

Het lukte hem niet.

Hij kwam klaar en liep de kamer uit.

Ze is dicht, hoorde ik hem tegen de vrouwen zeggen.

Het moet, was hun antwoord.

Jouw en haar eer staan op het spel.

Hij is uren bezig geweest.

Vijf keer klaargekomen.

Hij sleurde mijn lichaam van het bed, naar de grond, tegen de muur.

Maar mijn lichaam was op slot.

Uiteindelijk heeft hij zich in zijn knie gesneden en dat bloed laten zien.

De volgende dag is mijn schoonmoeder mij gaan slaan.

Jij moet. Jij moet met mijn zoon naar bed.

Dat slaan is nooit meer gestopt.

Mijn weerstand gebroken.

Die nacht ben ik ontmaagd.

Van onderen kapot.

De hel bleek nog dieper dan ik dacht.

Ik kwam bij hen in huis in Boskoop.

Moest Marokkaanse kleren dragen en een hoofddoek.

Ik mocht het huis niet uit.

Vrouwen zouden geslacht moeten worden vanuit hun nek, zei mijn schoonmoeder.

Niet vanuit hun hals, vanuit hun nek.

Dat is pijnlijker.

Ik stond in de keuken van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.
Grote kannen thee, eindeloos deeg kneden, broden bakken en pannenkoeken.
Voor drie stuks heiligen in huis: de mannen.
De mijne, zijn broer en hun vader.

Boeken hebben mijn leven gered.

In het huis vond ik een Koran, daar staat een soera in: 'Keer uw gezicht naar de godsdienst als godzoeker, dat is de natuurlijke aanleg die God in de mens heeft gelegd... Leef godbewust, keer je af van de afgodendienaars, die hun godsdienst opsplitsen en sekten oprichten; zich verlustigend in zichzelf.' Soera 30 vers 30-32.

Door deze twee woorden in dit vers, 'sekten' en 'zich verlustigen in zichzelf' leek ik weer iets van leven in mijn lichaam te voelen.

Ik realiseerde me ineens: zij zijn een sekte,
en ze verlustigen zich aan geweld.

Na twee jaar raakte ik zwanger.

Het eerste dat ze niet van mij konden afpakken. Toen de geboorte naderde, wenste ik dat mijn lichaam zich weer zou sluiten, dat de baby er nooit uit zou komen.

Maar toen mijn baby er was, werd ik een dier.

Ik heb nog meer kinderen gekregen.

En nog veel meer boeken gelezen.

Op een dag dacht ik: Het is óf nu sterven mét mijn kinderen of gáan.

Ik heb vijf maanden in een Blijf-van-mijn-lijf-huis gezeten.

En nu ben ik vrij.

De beleving van mijn vagina?

Ik hoor de claxon van een auto, dit keer is het mijn zus die me komt halen.

Ik moet naar de rapportgesprekken van mijn kinderen.

Als je nóg iets over mijn vagina wilt weten,

bel me maar.

vrouw 3

Een vrouw geboren in de woestijn en inmiddels wonend in Amsterdam Oost vertelde wat haar was overkomen toen ze veertien jaar was en een half uur te laat thuiskwam van haar eerste schoolfeest. Ze werd door haar moeder en tante de keuken in gesleept. Op haar rug op tafel gelegd, rok omhoog. Haar tante trok haar benen naar achteren, ze moest haar vagina oprichten. Haar moeder brak een ei. Scheidde de dooier van het eiwit. leede die op haar vagina.

Als de dooier op haar lippen zou blijven liggen, was ze nog maagd. Als die naar binnen zou glijden, zou ze met een jongen zijn geweest.

Er zijn gynaecologen geïnterviewd die maagdenvlies herstel operaties uitvoeren.

Er zijn er ook die dat weigeren. Ze willen niet meewerken aan de instandhouding van een mythe.

Degenen die het wel doen, begrijpen de angst van de meisjes voor wraak en geweld.

In Nederland gaan er zo'n zeshonderd jonge vrouwen per jaar naar een arts voor een nieuw vlies.

Deze monoloog heet 'Mijn poppenkast, een mythe' en wil uitleg geven over het medische aspect van het maagdenvlies.

Als je dochter wordt ontmaagd, laat het mooi voor haar zijn.

mijn poppenkast, een

mythe

vrouw 1

Bij het woord maagdenvlies denkt u misschien aan een dunne huid die strak gespannen is. Toch ziet het maagdenvlies er niet zo uit.

Het maagdenvlies is een membraan.

Het is een uitgesmeerde prop slijmvlies.

Als het scheurt trekt het slijmvlies samen tot een prop.

Hoe ziet het maagdenvlies er bij de geboorte uit?

Je hebt drie mogelijkheden:

1. Een vlies met gaatjes die het bloed doorlaat. *Vrouw 2 trekt van bazoeka-kauwgom een vlies, vrouw 1 prikt hier gaten in.*

2. Een vlies met veel grotere gaten. *prikt grotere gaten bij vrouw 3*

3. Of een vlies dat nooit een vlies is geweest

maar als een soepele rand of prop weefsel tegen de zijkant van de vaginaopening zit. *Vrouw 3 demonstreert dit met het kauwgom-vlies.*

In deze variant is de vagina dus nooit afgesloten geweest.

En deze nummer drie is hét bewijs voor de ontmanteling van de mythe dat een meisje dus móet bloeden tijdens de ontmaagding.

Daar kom ik straks op terug.

Dit is de gepenetreerde vagina, en ook een vagina die heeft gebaard. *wijst het aan bij het opengetrokken kauwgom-vlies van vrouw 2*

Jongens die beweren dat ze kunnen voelen of een meisje nog maagd is, kletsen uit hun nek.

Zelfs de dokter die bij het meisje naar binnen kijkt kan niet zien of zij nog maagd is.

De enige die dat werkelijk weet is het meisje zelf.

Maar de meisjes zijn altijd de...

vrouw 2

Lul...

vrouw 1

Penis...

Ze laten zich verleiden tot seks vóór het huwelijk, omdat ze geloven in de oprechtheid van de jongen die zegt: Ik trouw met je en we houden dit samen geheim.

Als het meisje ontmaagd is, is hij in geen velden of wegen meer te bekennen.

Hij laat zijn 06 afsluiten, hij neemt een nieuw nummer en zoekt een nieuw vlies.

Vaak vertellen die jongens elkaar met wie ze naar bed zijn geweest en dan begint voor deze meisjes de hel.

Het aantal zelfmoordpogingen in deze groep vrouwen is heel hoog.

Ze krijgen geen hulp, zelfs niet van moeders, tantes en zussen.

En daar moet verandering in komen.

De reinheid van je dochter zit immers in haar hart en niet in haar vlies.

vrouwen 2/3

Hart!.. Vlies!..

vrouw 1

Want jongens en mannen veranderen met de traagheid van een schildpad, dus moeders en tantes, zussen en vriendinnen... gebruik je tong niet meer om te roddelen, gebruik je tong om te spreken en deze tips te verkondigen:

1. Een methode uit Caïro: Stop een bolletje gestold lamsbloed of een stukje darm van een duif gevuld met bloed in je dochter's vagina.

Op de zwarte markt in Beverwijk levert de poelier ook kippenbloed, prachtig rood, goeie kwaliteit.

2. Uit Parijs komt de 'Parijse hechting.' *Vrouw 2 en 3 demonstreren dit kapriolenderwijs, waarbij de benen van vrouw 2 als vagina fungeren.* De arts naait aan beide zijden van de vagina een draad vast, bij de penetratie duwt de eikel deze draad kapot waardoor de zijwandjes uitscheuren en er bloed is.

De penis ervaart dit draadje als de weerstand van het vlies.

Domme eikel.

3. De Caruncula. In het Latijn synoniem met 'vleesflarden.' Als het vlies is gescheurd, dan heb je dus rafels, flarden, die je niet aan elkaar kan naaien, zoals iedereen denkt.

Want die membraan, dat slijmvlies, kan niet zoals de huid, weer aan elkaar groeien – omdat het dood materiaal is.

Dat vlies is niet bedoeld om te herstellen.

Wat wél kan is die vleesflardjes wegsnijden waardoor je hier, in de huid, een wondvlakje krijgt en die twee wondvlakjes hechten ze aan elkaar.

En dat breekt of scheurt open bij penetratie.

Deze operatie moet plaatsvinden één week vóór de huwelijksnacht, omdat het wondje dan vers is en gaat bloeden.

Seks doet dan wel pijn, maar dat vinden de meeste meisjes niet erg, ze schreeuwen het uit en die man denkt: Allah be!

Jow, een echte maagd.

4. De HNP capsule: de huwelijksnachtpil.

Vrouw 3 toont de capsule. Dat is de Westerse variant van de Caïro-methode. In plaats van het stukje darm met kippenbloed, stopt je dochter deze capsule in de vagina.

De capsule is gemaakt van gelatine, een soort zetpil gevuld met een karmijnrode vloeistof.

Ze zijn met de hand gegoten, in oude bonbonmallen. Niet op de markt verkrijgbaar maar je kunt ze bestellen bij de dokter.

Of na afloop bij mij in de foyer.

Tien minuten voor de grote act moet je dochter die inbrengen.

Als haar echtgenoot een erectie heeft, moet zij tegen hem zeggen:

vrouw 3

Schat, Ik ga even plassen.

vrouw 1

Dan heeft zij de controle over de situatie:

in de tien minuten die dan volgen, lost de capsule op.

Ze stopt die penis van die man erin en hij komt er rood weer uit.

5. De laatste tip en tevens de beste. Neem je schoonzoon aan het einde van de huwelijksdag apart, kijk hem ferm in de ogen, geef hem een kapmes cadeau met de woorden:

Bewijs mij maar dat jij nog maagd bent.

Als je bloed wilt zien, snij dan fijn in je eigen knie!

Zo. Vragen?

O ja, nog even wat feiten.

In de Koran wordt niet gerept over het maagdenvlies, wel over het maagd-zijn.

En dat geldt voor vrouw én man.

In de Bijbel, het Oude Testament staat in Deuteronomium 22, vers 14 en 21:

‘Deze vrouw heb ik genomen en ben tot haar genaderd, maar heb den maagdom aan haar niet gevonden...

Zoo zullen zij deze jonge dochter uitbrengen tot de deur van haars vaders huis en de lieden harer stad zullen ze met stenen steenigen dat zij sterft.’

Zo, nu weten de christenen in Nederland dat zij ook zo hun achterlijkheden hebben gekend.

Eén van de geïnterviewde gynaecologen had nog een grappige gedachte over de dubbele moraal van de islamitische visie enerzijds en

de Westerse mentaliteit anderzijds:

de islamitische vrouw wil graag een stukje vlees om het gescheurde maagdenvlies te herstellen.

En de Westerse vrouw klopt bij hem aan voor een cosmetische ingreep, om een stukje vlees te verwijderen.

Zij wil haar schaamlippen verkleinen omdat ze denkt dat de man die zo mooier vindt.

Hij heeft toen gedacht: Kunnen we die stukjes schaamlip niet gebruiken voor het maagdenvliesherstel. Helaas hecht dat niet, anders hadden we een dijk van een ruilhandel.

vrouw 2

De volgende monoloog gaat over vrouwenverminking. Een advocate in Parijs bepleit het gebruik van het woord verminking, in plaats van het woord besnijdenis.

De advocate behartigt niet alleen de rechten van verminkte vrouwen die deze traditie willen stoppen, maar ook de rechten van vrouwen die nog niet verminkt zijn en dat zo willen houden.

Zij verdedigt vrouwen in de rechtbank van Parijs, die afkomstig zijn uit Mali, Burkina Faso en Djibouti, het Franstalig Somalië.

Laat alle vrouwen dit wereldwijd verminking noemen, want besnijdenis mag niet langer geplaatst worden in de onverdachte hoek van een lokale traditie.

Deze monoloog is getiteld: Het gedicht van de twaalf klokjes.

het gedicht van de
twaalf klokjes

vrouw 3

De vrouw die ik oma noem, is eigenlijk de tante van mijn moeder.

Zij heeft mijn moeder grootgebracht en woonde bij ons in huis.

Ze werd uitgehuwelijkt toen ze nog een heel jong meisje was.

Op haar huwelijksnacht zag ze haar man voor het eerst.

Oma was besneden.

Mannen moeten hun pinknagel laten groeien om hun bruid open te maken, zei mijn oma.

Ze keek me aan met een flikkerende blik terwijl ze haar pink voor mijn ogen liet dansen.

Niet alleen nagels, maar ook scheermesjes en scharen worden gebruikt.

Dat is de manier om je mannelijkheid te bewijzen.

En de vrouw geeft geen krimp.

Het is traditie, het hoort erbij.

En op het moment dat het vlees wordt geopend, moet je meteen gemeenschap hebben, anders gaat de wond weer dicht, omdat ie nog vers is.

Mijn man vroeg mij die nacht om een glas water.

Ik bracht hem het glas.

En in plaats van te drinken boog hii zijn hoofd naar voren. naar het glas en ik boog langzaam mee. Hii deed

zijn vinger in zijn oog en floepte er een glazen oog uit.

Ik stond erbij, ik keek er naar, ik had die man nooit eerder gezien.

En dan opeens dat glazen oog.

En dat gat waarin ik keek, toen hij opkeek.

Ik voelde een schok vanuit mijn maagwand omhoog gutsen en ben als een dier het huis uitgerend.

Ik zei: Nooit in mijn leven ga ik terug, wat jullie ook doen.

Niemand komt aan mij.

Ik heb het geweigerd.

Mijn oma heeft gewoon geweigerd.

Ze is als grote, grijze maagd gestorven.

Besnijdenis is eigenlijk ontstaan uit bezitsdrang en jaloezie.

Omdat de man denkt: als de vrouwen de clitoris en alles eromheen wegsnijden

en haar daarna dicht naaien, ben ik veilig.

Haar lusten en lonken uitgeroeid. Voor mij een reine bruid.

Maar voor alle mannen in dit land is kijken vrij.

Als de mannen bij ons thuis op bezoek komen: ze kijken, kijken tot mijn vel kippig wordt tot op mijn rug.

Ssss, zegt mijn moeder, jij weg daar!

Ik zeg: Ik heb ze die ogen niet gegeven!

Zegt mijn moeder: Wat doe je? Wat heb je gedaan?

Ik geef ze een hand.

Die man grijpt in zijn kruis, grijpt naar een bobbel en zegt: Ah ah, ik kom klaar.

Ik ben de schuld van de bobbel?

Ik heb hem die bobbel niet gegeven.

En dus naaien ze mij dicht.

El Rujal, de man, vergist zich.

Want het wegsnijden heeft het genieten niet aangetast, vertelde mijn nicht.

Het vrijen duurt langer, maar ik heb zin, zei ze, ik heb zin, altijd zin.

Als er een lul langs komt lopen wil ik hem grijpen, dat domme ding.

Dat domme ding zonder ogen, moet je leiden, anders floept-ie in je kont.

Ik heb wel eens bij haar mogen kijken, haar geurende roos leek wel een tunnel, een gapend gat, ik wist niet wat ik zag.

Eén groot litteken.

Eén nadeel had mijn nicht vanwege dat wegsnijden.

Ze kreeg haar vagina niet meer dicht.

Zo open was het.

En dus hapte die van haar naar valse lucht, net als een mond.

En liet die lucht ook weer los. Pfff...

Als ik ga zitten. Pfff...

Lig ik met mijn man te vrijen, sla ik mijn been om hem heen. Pfff...

Ik zag hem kiiken. wat moet ik zeggen?

Dat komt niet uit mijn kont. Ik heb een schetende camber...

Als de Somalische man een dichtgenaaide bruid ziet, denkt hij dat hij een maagd heeft veroverd.

Hij ervaart het openen van de bruid als de ontmaagding, maar hij realiseert zich niet dat dat een fabeltje is.

De hechtingen die de oudere vrouwen bij ons innaaien, dát is maagdelijkheid.

Dus, als ik een vriendje had liet ik me door hem open maken, ik vree, en op het moment dat er een huwelijkskandidaat was liet ik me weer dichtnaaien en was ik weer maagd.

Want dát is waar hij naar kijkt, dat is zijn garantie: de draadjes.

De mannen maken wetten.

Wij maken nieuwe wetten. En geven de mannen de waan.

Ik was tien jaar toen ik deze verhalen hoorde.

Ik ben de oudste van de dochters thuis en niet besneden.

Mijn vader heeft op een dag gesproken: Degene die aan mijn dochters komt, krijgt een kogel door zijn hoofd.

Mijn vader was bijna nooit thuis en mijn echte oma, de moeder van mijn moeder, woonde ook bij ons.

Volgens haar móet je besneden zijn.

Ze bleef me bestoken, vond dat ik mijn vader moest overtuigen ons te laten besnijden.

Ze zei dat ik onrein was en dat ik stonk.

Ik zou vlekken op mijn gezicht krijgen. Panisch was ik, vlekken op mijn gezicht?

Ja, zei ze dan, omdat je niet besneden bent.

Altijd strijd en mijn moeder zat tussen twee vuren.

Mama is besneden en toen ze op latere leeftijd –gevlucht uit Somalië– bij mij in huis in Nederland kwam wonen, voelde ze zich vernederd.

Waarom? vroeg ik, door wie?

Nu ik bij jou leef en tussen jouw vriendinnen, vernedert hun medelijden me.

Besnijdenis is gruwelijk, ja. Maar ik ben het.

Het is mijn identiteit.

Het is zo en het hoort zo.

Jouw vriendinnen kijken naar mij, met ogen... Wat ik daar in zie... zo heb ik me nooit gevoeld.

Hun blik ontkent mij. Ik móet het erg vinden. Ik moet het mijn moeder kwalijk nemen, maar ik wil dat niet.

Dat ben ik niet.

Ik hou van mezelf met wat mij is overkomen.

‘Kijk mij aan, kijk naar mij’ en mijn moeder tilde haar rok op, en ik keek.

Dit hier is geen politiek statement.

Geen gevecht, dit ben ik.

Dit is ook mijn trots, mijn kracht, een mond die ik koester, die ik versta en die ik deel met mijn vriendinnen.

Kijk, hier zie je twaalf gaatjes van draadjes die er niet meer zijn.

Aan elk gaatje een kristalhelder oorbelletje.

Twaalf klokjes klingelen in twaalf gaatjes.

Zoals jij je oorlelletjes draagt met belletjes die glinsteren, draag ik de lelletjes van mijn camber.

Mijn besnijdenis was een ritueel.

Eerst bloeden dan genezen binnenshuis.

Daarna werd ik gewassen, opgewreven en gekleed in het mooiste kant dat ik ooit zag.

Ik werd tentoongesteld en overgegeven van de ene omhelzing in de andere.

Ik vloog, het zong in mij, dat wat je denkt dat een engel is.

Wat is ze mooi, hoor je. Wat is ze mooi, Mashallah, hoor je overal om je heen.

De glans in de ogen van je vriendinnen, allemaal zwevende prinsessen en je hoort daar.

Je hoort ergens bij.

Mijn moeder vertelde zo teer dat mijn hart overliep en tegelijk een vlam van jaloezie bevatte.

Ik, jaloers op de besnijdenis van mijn moeder...

Ze tuurde in mijn ogen: Ja, zo simpel is het niet.

Het is niet of of.

Het is één ding.

Jij niet, ik wel en toch ben jij ook mij.

En zo is het goed.

Ik trok mijn jurk omhoog en ging tegenover haar zitten, twee vrouwen, twee cambers, twee vagina's die elkaar aankeken.

Ik ben blij met oorbellen in mijn oren, zeg ik.

En die van jou vind ik heel erg mooi.

vrouw 1

Toen deze Irakese vrouw de vraag kreeg 'Ben je op enigerlei wijze seksueel belemmerd door het islamitische geloof', moest ze heel hard lachen.

En toen haar gevraagd werd of ze wel eens was versierd, lachte ze nog harder: Ik word niet versierd!

Ik versier!

Haar verhaal heet: Mijn schaamte, mijn Arabische pension.

mijn schaamte, mijn
arabische pension

vrouw 4

Mijn vader sprak in parabels, stelde ons kinderen vragen als:

Waarom is een meisje rank
Ons land heet
Waarom is een jongen glad
Het land kaal
Waarom nestel jij je in een bloemenbed
Is de traan zout van smaak
Rilt een schaap als zij geschoren wordt
En houdt een hand van zand

Elke keer als mijn vader sprak stonden wij
met grote open ogen te luisteren, giechelde mijn moeder, en hadden wij die dag om het antwoord te vinden.
's Avonds na het eten ratelden wij tegen mijn vader aan.
Hij glimlachte en gaf nooit antwoord.
Ik ben groot gegroeid met erotisch getinte vragen en de antwoorden heb ik bij elkaar geleefd.
Alles wat ik van waarde heb geleerd in mijn leven, heb ik geleerd door mijn schaamte.
Zo noem ik mijn vagina, zo noemen alle vrouwen het bij ons thuis.
'k heb de hele Koran gedaan
'k heb de hele Koran gehad
'k heb alle Arabische letters leren schrijven
'k heb niks onthouden
'k heb vlijtig geleerd
omdat ik buiten wou spelen en
'k ben buiten gebleven
'k wou de antwoorden vinden op de vragen
'k was vijf
'k ben nu achtenvijftig

Mijn schaamte is Arabisch ontmaagd,
is getrouwd, is weer gescheiden.
Mijn schaamte is Pakistaans geneukt,
Turks, Westers, Joods en Italiaans.
Ze heeft geld verdiend
en er is Turks Fruit uit haar gegeten.
Er is cognac over haar gegoten
en het is er weer afgedronken.

Mijn schaamte is door mannen en vrouwen bemind, vanaf haar lippen is coke gesnoven en ze is er mee
ingesmeerd. ze heeft alle hoeken van de kamer gezien. en kan Nee zeggen.

Mijn schaamte kent geen schuld.

Mijn schaamte heeft het schaamteloze karakter van mijn vader, tot irritatie van mijn moeder.

Mijn vader is hertrouwd met een zeventien-jarige.

Mijn moeder heeft hem door de keuken geslagen.

Mijn schaamte heeft dildo's voorgebonden gehad en homomannen bevredigd, omdat ik vond dat ze daar recht op hadden.

Ze raakt opgewonden van maagdelijke onhandigheid, komt klaar van groeiende behendigheid.

Zij is opgegroeid in een Arabisch pension in Winterswijk.

Uiteindelijk heeft zij een man gevonden die haar bevruchtte en heeft ze een zoon gebaar.

Maar ik weet nu al zeker dat mijn schaamte oud wil worden in een omgeving van vrouwen. Jonge vrouwen.

Zij zal niet toestaan dat de mannen alle jonge vrouwen naar zich toehalen, ook ik zal maagdenvrouwen openbreken en ze koesteren tussen mijn moederdijen.

lied vrouw 4

darbuka, trommel

Vrouw 3 danst.

Vrouw 1 plakt een snor op en wordt een man.

vrouw 3

Deze laatste monoloog gaat over de verbinding van alle vrouwen, over het zoeken naar een weg. Om het wezen, het sensuele, het voedende in de vrouw weer wakker te roepen.

Zij noemt het: Mijn gouden zee.

vrouw 1

als man, verleidt vrouw 3 wilder te dansen en strooit geld over haar. Orospu. Ba_ka kadın istiyorum... weg jij... hoer... laat de andere vrouwen komen, ik wil andere vrouwen, verse vrouwen.

mijn gouden zee

vrouw 3

Mijn man en ik zitten tv te kijken.
Samen staren naar een punt met wijn en brie.
Ik voel de neiging hem te bespringen.
Een klap in zijn gezicht... een bos haar uit
zijn hoofd.
Ik wil zijn ogen uitkrabben en ze tussen mijn vingers pletten.
Mij hysterisch een weg naar zijn binnenste eten.
Ik kijk weg als ik de darbuka hoor, van binnen deinen mijn heupen mee.
De ogen van mijn man staan waakzaam en onzeker.
Ik voel me leeg... ontoereikend.
Ik zit daar maar.
Miljoenen knopen rond mijn keel.
Ik zou hem willen omhelzen, maar mijn armen smelten weg.
Ik wil hem openbreken, de brave man die hij
is geworden, het aangepaste wegslaan en hem weer zien.
Maar ik durf zelf niet open.
Ik ben het verleerd.

De danseres in mij zou weten wat ze moet doen.
Voor haar is het simpel.
Ze staat uit mij op en gaat voor me staan in haar fuchsia gewaad.
Ze danst door de kamer en kijkt me uitdagend aan.
Ze danst voor hém.
Ze legt haar borsten op zijn hoofd, laat ze naar beneden druppelen en boent zijn wangen ermee.
Even schieten mijn ogen naar mijn man.
Hij kijkt me vragend aan.
Ik kan niet meer ontsnappen.
Hij dwingt me met zijn ogen te vertellen wat er is terwijl ik hard in mijzelf terug ren en
alle deuren achter me dicht smijt.
Ik glimlach zwakjes naar mijn man.
Een geruststellende ik-haal-nog-even-wat-hapjes-glimlach.
Ik ben weer veilig en miljoenen lichtjaren
ver weg.
Ik loop richting de keuken.
Mijn man kijkt me na, kwetsbaar.

Als ik de deur op slot doe, kan ik zijn wie
ik ben.
Ik zet de muziek aan en dans.
Hij doemt voor me op.
Hij, dezelfde als in de kamer.
Maar nu sterk, krachtig, Man.
Hij is één en hij is alles.
Hij kijkt me diep in mijn ogen.
Geen vragende blik meer, geen schaamte,
geen angst.
Hij brandt dwars door me heen, vreet me op.
Ik voel me vloeibaarder en vastomlijnder
dan ooit.
Ik voel me Vrouw.
Als ik in de trein zit en ik zie een mooie man dan wil ik die open peuteren.
Tegenover me zit een jongen.
Hey... ik zie je, ik vind je mooi, ik ga je nemen.
Ssht, niet praten, dat leidt me af.
Ik wil in je kruipen en opnieuw geboren worden.
Ik wil je borst openscheuren en erin duiken.
Je op je buik draaien en je nemen.
Ik wil je zacht neuken, je teder uitscheuren,
je in me stoppen en aan mijn borsten rijgen.
In en uit je glijden.
Te groot voor je, te veel voor je.
Tot je jezelf kwijt raakt, niet meer weet waar
je begint en ophoudt.
Ik wil jou zien en gezien worden door jou.
Ik nodig alle mannen van de wereld uit te duiken in mijn amoebe-achtige, vibrerende kern.
Mijn gouden zee waar ik op je wacht terwijl
ik dans op de golven in mijn fuchsia gewaad.
De ene keer dik en zacht, dan weer lang en slank, soms zwart als de nacht maar altijd Vrouw.
Kom terwijl het vlees van je geraamte wijkt,
je botten oplossen en je voor me zweeft zoals
je bent.
Misschien ben je wel een onhandige logge vis...
Ik kauw op je, slik je door, troost je en spuug
je weer uit.
Ik verdrink je en verdrink met jou.
Chaos, histerie... alles breekt af.
Er is geen structuur meer. Ik ben jouw structuur.

Allah.

Ik weet dat ik eigenlijk niet in U geloof, maar help me.

Buna deysin nazar, buna deymesin.

Mijn moeder is heleres.

Ze heeft ons, haar kinderen, vaak beschermd tegen het boze oog.

Buna deysin nazar, buna deymesin: Laat het boze oog mijn geslacht treffen en niet dat wat ik heb gebaard.

Als ik bij mijn moeder logeer, liggen we vaak 's ochtends nog in onze nachtjapon op de bank na te kletsen.

Als ik haar dan ruik, haar vrouwelijkheid ruik, word ik onrustig.

Het dringt zich aan me op, het verstikt me,

het probeert alle hoop dood te maken. Het ontmoedigt me, het spreekt tot mij met de hulp en de kracht van de generaties vrouwen en moeders voor haar.

Het zegt me: Dit is alles wat een vrouw is.

Stop met verlangen. Je bent moeder, net als ik, en dat is alles wat jij kunt zijn. Wat je hoort te zijn. Wees blij dat je een lieve man hebt. Stop met verlangen naar méér, mijn dochter. Waarom zou het jou wel lukken, meer te kunnen zijn dan wie ik ben. Jij bent dit en dit is alles.

De danseres in mij weet en danst door.

Alleen...

Ik ben iets verloren

Een soort vreugde

Ik vrees de schaamte

Ik durf niet meer te verlangen

Ik investeer niet meer in dat waar ik om geef

Ik geef niet, ik ruil

Ik ben de liefde verloren die zich verheugd

Ik ben verloren me uit te spreken zonder strategie

Ik ben altijd bang voor de gevolgen

Ik voel me niet gedragen

Ik voel me geen logisch onderdeel van iets

Behalve dingen waar ik me in paniek aan vastklamp

Ik heb nooit tijd

Ik voel me zelden een vrouw in de mooiste zin van het woord

Dat een man zegt

Kijk, daar loopt een vrouw

Als totaliteit uitgesproken

Als andersoortig talent

Ik zal zoeken

Ik zal geven wat ik niet weet

Op een dag zal ik mijn man ontmoeten en ik zal tegen hem zeggen

Nooit zal het ons aan elkaar ontbreken

Anne, mama, ik heb zo'n hoofdpijn...

Mijn moeder gaat op de punt van de bank zitten en spreidt haar knieën.

Ik leg miin hoofd op haar schoot.

Ze prevelt verzen uit de Koran.

Ze aait me zachtjes over mijn hoofd.

Ik geef me over aan haar adem, haar warmte, haar geur.

Opeens moet ik huilen.

Dit ben ik. Ik lig helemaal uit elkaar.

Mijn moeder houdt me vast en prevelt zachtjes.

Ik moet nog harder huilen omdat ik zie hoe sterk ik zou zijn als de danseres en ik één zouden zijn.

Ik maak me van mijn moeder los.

Mama, ik ga weer dansen.

Ze kijkt me aan, prevelt: Gelukkig.

Zondagnacht, twaalf uur.

Ik heb mijn fuchsia dansgewaad aan, ik bekijk mijzelf in de ruiten van mijn keuken.

Mijn man ligt in de slaapkamer naar sport te kijken.

Ik hoor hem vloeken om een gemiste goal.

Ik ga de slaapkamer in.

vrouw 1

Zij gaat de slaapkamer in.

Hij, haar man, kijkt op;

nieuwsgierig, kwetsbaar.

Mijn Man, zegt ze, ik wil voor je dansen...

Hij zet de tv uit en wacht.

Zij danst.

einde

De Gesluierde Monologen ging in première op 11 december 2003 in Theater De Brakke Grond, Amsterdam.

*Tekst** Adelheid Roosen \ *Regie* Adelheid Roosen \ *Spel* Oya Capelle, Nazmiye Oral, Meral Polat \ *Muziek* Sercan Engin \ *Dramaturgie* Dirkje Houtman \ *Research* Liesbeth Maas \ *Regie-assistentie* Marjolein Polman \ *Decor/video* Adelheid Roosen, Mijke de Jong & Titus Tiel Groenestege \ *Lichtontwerp* Geldof, Verhaart & Den Ottolander \ *redactie tekstboekje* Adinda Arian

**Monoloog 'Mijn gouden zee'* Nazmiye Oral (*Gedicht 'Ik ben iets verloren'* Adelheid Roosen). *'De Koç'* ism Funda Müjde

Producent Female Economy

Postbus 11822, 1001 gv Amsterdam

www.femaleeconomy.nl

info@femaleeconomy.nl

Opvoeringsrechten bij Female Economy

Female Economy wordt structureel gesubsidieerd door NFPK+.

Dank aan Bos Theaterproducties als originele producent, Elly Ludenhof, Mieke Baars, Maria S. Bouanani, Elisabeth van der Linden en Zina Platform.

Met geknielde dank aan alle vrouwen die zich hebben laten interviewen.

Het werk van Adelheid Roosen (1958) is de laatste tien jaar volledig verweven met de zoektocht naar de ander. Dat wordt zowel zichtbaar in haar ontmoetingen met migranten, in haar succesvolle theaterstukken, als in de film *Mam* die zij maakte over haar moeder met Alzheimer. Het is geen poging het vreemde te begrijpen. Roosen kantelt het perspectief en probeert daarmee te tonen dat er feitelijk geen vreemde is.

Zij schreef en regisseerde drie voorstellingen over moslim-migranten: *Vijf op je Ogen*, *De Gesluierde Monologen* en *Is.Man*. De laatste twee beleefden succesrijke tournees door Turkije, Amerika, België en Frankrijk en speelden op festivals in Jordanië, Berlijn en Egypte.

In 2009 ontving Roosen de Amsterdamprijs voor haar grensoverschrijdende bijdrage aan de kunsten in Amsterdam.